Η εισήγηση της Ομάδα Τ57 Θεσσαλονίκης στην εκδήλωση στις 4/10/26 : Το έγκλημα των Τεμπών και το κίνημα που ακολούθησε

Το έγκλημα στα Τέμπη έφερε στην επιφάνεια με τον πιο σκληρό τρόπο την πραγματικότητα του σημερινού κόσμου. Μια πραγματικότητα με την οποία ερχόμαστε αντιμέτωπες καθημερινά και όπου οι ζωές μας έρχονται τελευταίες μπροστά στην μεγιστοποίηση του κέρδους. Για να καταλάβουμε πώς φτάσαμε στα Τέμπη και τι συνέχισε μετά από αυτό, χρειάζεται να διεισδύσουμε στις πολλαπλές διαστάσεις που εμπερικλείονται, και δεν αρκεί να σταθούμε μόνο στις συγκεκριμένες παραλείψεις, στα πρόσωπα που είχαν την ευθύνη ή στα συστήματα ασφαλείας που δεν λειτουργούσαν.

Ο σιδηρόδρομος, το κέρδος και το δίπολο κρατικό/ιδιωτικό

Σημαντική είναι η συνολικότερη θέση που έχει ο σιδηρόδρομος μέσα στο μοντέλο μεταφορών που έχει διαμορφωθεί τόσο στην Ελλάδα όσο και σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αφού η Ελλάδα ακολουθεί την ευρωπαϊκή πολιτική απελευθέρωσης των σιδηροδρόμων από τα κρατικά μονοπώλια.

Οι πρώτοι σιδηρόδρομοι εμφανίζονται στις αρχές του 19ου αιώνα, μια περίοδο που η Ευρώπη αλλάζει αρκετά σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, με τη Βιομηχανική Επανάσταση να μετασχηματίζει ριζικά τον τρόπο παραγωγής. Η ανάπτυξη της μεγάλης βιομηχανίας, η συγκέντρωση της παραγωγής, η επέκταση των αγορών και η αυξανόμενη ανάγκη για μεταφορά πρώτων υλών και εμπορευμάτων δημιούργησαν νέες απαιτήσεις για ταχύτητα, μαζικότητα και μείωση του κόστους των μεταφορών.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αναπτύχθηκε ο σύγχρονος σιδηρόδρομος, ο οποίος δεν αποτελεί απλώς ένα αποτέλεσμα της βιομηχανικής-καπιταλιστικής ανάπτυξης, αλλά εξελίχθηκε μαζί με αυτήν και συνέβαλε αποφασιστικά στην περαιτέρω επέκτασή της. Η ανάγκη διαρκούς διεύρυνσης της παραγωγής και των αγορών απαιτούσε μέσα μαζικής και ταχύτερης μεταφοράς εμπορευμάτων, πρώτων υλών, καυσίμων και εργαζομένων, επιτρέποντας έτσι την συνεχόμενη αναπαραγωγή και επέκταση του κεφαλαίου. Δημιουργήθηκαν έτσι κρατικά μονοπώλια στις σιδηροδρομικές μεταφορές, που έδωσαν απάντηση στις απαιτήσεις της καπιταλιστικής ανάπτυξης εκείνης της περιόδου.

Για καιρό, η ανάπτυξη αυτή προχώρησε μέσα από εθνικά σιδηροδρομικά μονοπώλια. Σε αυτή τη φάση, η υποδομή (οι ράγες, οι σταθμοί) και η εκμετάλλευση (τα ίδια τα τρένα και τα δρομολόγια) ελέγχονταν νομοτελειακά από έναν κοινό κρατικό φορέα. Αυτός είχε την αποκλειστική ευθύνη κατασκευής και συντήρησης του δικτύου, αλλά και την αποκλειστικότητα των μεταφορών. Αυτή η συγκέντρωση υποδομής και εκμετάλλευσης σε έναν και μόνο φορέα καθιστούσε αδύνατη την είσοδο τρίτων εταιρειών στο δίκτυο, λειτουργώντας πλέον ως εμπόδιο για τα νέα κεφάλαια που αναζητούσαν κερδοφορία.

Σκοπός της ΕΕ, ήδη πριν το τέλος του 20ού αιώνα, ήταν ο βαθμιαίος διαχωρισμός υποδομής και χρήσης των σιδηροδρόμων. Στην Ελλάδα ή διάσπαση αυτή έχει: τον ΟΣΕ να παραμένει κύριος υπεύθυνος για τη σιδηροδρομική υποδομή και το δίκτυο, την ΓΑΙΑ ΟΣΕ να διαχειρίζεται τη σιδηροδρομική ακίνητη περιουσία, ενώ η Hellenic Train έχει τις επιβατικές και εμπορευματικές μεταφορές, διαμορφώνοντας σταδιακά ένα μοντέλο ανοίγματος των αγορών και δυνατότητα δραστηριοποίησης διαφορετικών σιδηροδρομικών επιχειρήσεων.

Η περίπτωση αυτή δεν αποτελεί εξαίρεση, αλλά μέρος μιας ευρύτερης πολιτικής που εφαρμόστηκε και σε άλλες κρατικές επιχειρήσεις, όπως η ΔΕΗ ή ο ΟΤΕ. Και εκεί, παρουσιάστηκαν τα ελλείμματα, τα χρέη και η «κακοδιαχείριση» ως βασικά προβλήματα, προβάλλοντας ως λύση τις αναδιαρθρώσεις, την

εμπορευματοποίηση και την ιδιωτικοποίηση. Με αυτόν τον τρόπο, η συζήτηση μετατοπίζεται από το πώς και για ποιον οργανώνονται οι επιχειρήσεις του δημοσίου στο απλοποιημένο δίλημμα «κρατικό ή ιδιωτικό».

Για δεκαετίες, ο σιδηρόδρομος απαξιώνεται ως μέσο μαζικής μεταφοράς, συρρικνώνεται και αντιμετωπίζεται ως μια υπηρεσία που πρέπει διαρκώς να αυξάνει το κέρδος της, αντί να αποτελεί κοινωνική υποδομή που πρέπει να εξασφαλίζει ασφαλή και προσβάσιμη μετακίνηση. Η απαξίωση αυτή δεν αφορά μόνο τις ράγες και τα συστήματα ασφαλείας. Αφορά τις ζωές των ανθρώπων που μετακινούνται, αλλά και των εργαζομένων που καλούνται να λειτουργήσουν ένα διαλυμένο δίκτυο με όλο και λιγότερο προσωπικό. Η έλλειψη προσωπικού, η εγκατάλειψη των υποδομών και των συστημάτων ασφαλείας, οι προειδοποιήσεις των εργαζομένων που έμεναν αναπάντητες, δεν ήταν άγνωστα προβλήματα που εμφανίστηκαν ξαφνικά. Ήταν προβλήματα γνωστά, που παρέμεναν άλυτα γιατί η αντιμετώπισή τους απαιτούσε πόρους και χρόνο.

Η ασφάλεια έχει κόστος. Κοστίζει η συντήρηση των γραμμών, κοστίζουν τα συστήματα ασφαλείας, κοστίζουν οι εργαζόμενοι, κοστίζει η εκπαίδευση και η στελέχωση. Το ίδιο κοστίζει και η δημιουργία ενός δικτύου που μπορεί να εξυπηρετεί πραγματικά τις ανάγκες μιας κοινωνίας. Όταν όμως η λειτουργία μιας υποδομής οργανώνεται γύρω από την αποδοτικότητα, την περιστολή των δαπανών και την ανάγκη να «βγαίνουν τα νούμερα», όλα αυτά μετατρέπονται σε κόστη που πρέπει διαρκώς να περιορίζονται. Το πρόβλημα είναι ότι το κόστος δεν εξαφανίζεται όταν δεν πληρώνεται. Μεταφέρεται κάπου αλλού, μέχρι και στην ίδια την ζωή.

Αυτόν τον τρόπο λειτουργίας δεν τον συναντάμε μόνο στα τρένα. Τον συναντάμε στους δρόμους, στα εργοστάσια, στα πλοία, στα αεροπλάνα, παντού όπου η ασφάλεια συγκρούεται με την ανάγκη για μικρότερο κόστος και μεγαλύτερη απόδοση. Η εργαζόμενη που πρέπει να δουλέψει χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, ο οδηγός που πρέπει να βγάλει ένα δρομολόγιο μέσα σε ασφυκτικά

χρονικά περιθώρια, ο επιβάτης που χρησιμοποιεί μια υποδομή που δεν συντηρείται όπως πρέπει, δεν είναι ξεχωριστές περιπτώσεις. Το ίδιο είδαμε και στα εναέρια μέσα, όπου πέρυσι οι εργαζόμενοι και οι εργαζόμενες στους πύργους ελέγχου είχαν καταγγείλει τις συνθήκες και τις ελλείψεις που αντιμετώπιζαν, προειδοποιώντας για προβλήματα που αφορούσαν την ασφάλεια των πτήσεων.

Επιπλέον, η διαχρονική ενίσχυση των οδικών μεταφορών και του αυτοκινήτου έχει διαμορφώσει ένα σύστημα στο οποίο το τρένο παραμένει δευτερεύον μέσο μετακίνησης. Δεν είναι τυχαίο ότι το σιδηροδρομικό δίκτυο παρέμεινε περιορισμένο και υποβαθμισμένο, την ίδια στιγμή που η οδική μετακίνηση και οι σχετικές υποδομές κατέλαβαν κεντρική θέση στον τρόπο με τον οποίο οργανώθηκε η μετακίνηση στον ελλαδικό χώρο. Και όταν μιλάμε για τις οδικές μεταφορές, δεν μιλάμε μόνο για τα αυτοκίνητα. Τα ΚΤΕΛ αποτέλεσαν διαχρονικά έναν άμεσο ανταγωνιστή του σιδηροδρόμου στις επιβατικές μετακινήσεις, εξυπηρετώντας πολλές από τις ίδιες ανάγκες και διαδρομές. Έτσι, η επένδυση στο οδικό δίκτυο δεν ενίσχυσε απλώς την κυκλοφορία των αυτοκινήτων, ενίσχυσε συνολικά ένα διαφορετικό και πιο κερδοφόρο μοντέλο μετακίνησης.

Το ίδιο ισχύει και για την ταχύτητα. Μας λένε ότι πρέπει να έχουμε γρήγορα τρένα, γρήγορους δρόμους, γρήγορες μεταφορές. Η ταχύτητα παρουσιάζεται ως πρόοδος και ως προϋπόθεση για να μπορεί ένα μέσο να ανταγωνιστεί το αυτοκίνητο. Όμως η ταχύτητα δεν μπορεί να υπάρχει από μόνη της. Δεν γίνεται να θέλεις ένα τρένο να πηγαίνει όλο και πιο γρήγορα, να διαφημίζεις τον χρόνο του δρομολογίου ως ανταγωνιστικό πλεονέκτημα και την ίδια στιγμή να θεωρείς δευτερεύοντα όσα απαιτούνται για να φτάσει αυτό το τρένο με ασφάλεια στον προορισμό του. Ή μπορεί και να γίνεται όταν η ταχύτητα αντιμετωπίζεται ως αγαθό που είναι αναγκαίο για να ανταπεξέλθουμε στην ολοένα και αυξανόμενη εντατικοποίηση της καθημερινότητάς μας, θεσμοθετώντας το “όσο πιο γρήγορα, τόσο το καλύτερο”. Τα εμπορεύματα -και οι άνθρωποι που μετατρέπονται μέσω της

εργασίας τους σε τέτοια- πρέπει να μετακινούνται από σημείο σε σημείο όσο το δυνατόν ταχύτερα ώστε να μειώνεται το κόστος και να αυξάνεται η (αντ)αποδοτικότητα τους. Αυτός ο βίαιος τρόπος στις ζωές μας δημιουργείται προς όφελος της αναπαραγωγής και της διαδικασίας τροφοδότησης ενός κύκλου εργασίας που είναι απαραίτητος για την ύπαρξη του καπιταλισμού.

Οι ιδιωτικοποιήσεις αποτελούν μόνο μέρος αυτού του ευρύτερου προβλήματος. Το ζήτημα δεν είναι μόνο η διάσπαση ή η μεταβίβαση τμημάτων του σιδηροδρόμου σε ιδιώτες, αλλά ο ίδιος ο τρόπος με τον οποίο οργανώνεται η παραγωγή και η διοίκηση. Το σύγχρονο κράτος δεν λειτουργεί έξω από την αγορά, αλλά ενσωματώνει όλο και περισσότερο επιχειρηματικές μορφές διοίκησης λειτουργώντας ως συλλογικός καπιταλιστής και αναλαμβάνοντας τη χρηματοδότηση, τις υποδομές, τις επενδύσεις και τις ζημιές, ενώ ταυτόχρονα δημιουργεί το έδαφος για την κερδοφορία μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων.

Όσο ο σιδηρόδρομος οργανώνεται σε μια βάση όπου το κέρδος αποτελεί βασικό κριτήριο της παραγωγής, η ασφάλεια, η συντήρηση, η ποιότητα των μετακινήσεων, το προσωπικό και οι υποδομές αντιμετωπίζονται και αυτά μέσα από τη σχέση κόστους και κέρδους. Όσο αυτή η λογική παραμένει, η ασφάλεια θα βρίσκεται πάντα αντιμέτωπη με το κόστος και η ζωή θα παραμένει αυτή που θα καλείται να πληρώσει όταν το κόστος αυτό κρίνεται υπερβολικό.

Το πραγματικό ερώτημα δεν είναι, λοιπόν, «κρατικό ή ιδιωτικό;». Σήμερα, το (ψευτο)δίλημμα αυτό λίγο θα έπρεπε να απασχολεί τόσο τους επιβάτες όσο και τα κινήματα. Το πραγματικό ερώτημα είναι με ποιο κριτήριο οργανώνεται ο σιδηρόδρομος και για ποιο σκοπό. Αν μια κοινωνική ανάγκη οργανώνεται με βασικό κριτήριο την κερδοφορία, τότε η κρατική διαχείριση δεν διαφέρει από την δολοφονική λογική του κεφαλαίου. Και όσο αυτή η λογική παραμένει, η ασφάλεια θα βρίσκεται πάντα αντιμέτωπη με το κόστος και η ζωή θα παραμένει αυτή που θα καλείται να πληρώσει όταν το κόστος αυτό κρίνεται υπερβολικό. Οι ζωές μας δεν μπορούν να αποτελούν την

παράπλευρη απώλεια της οικονομίας και των επιχειρηματικών όρων λειτουργίας, ούτε να οργανώνονται με βάση αυτήν. Κομμάτι του κινήματος που βιάστηκε να εστιάσει στο κομμάτι της ιδιωτικοποίησης μάλλον ξέχνα ότι η ευθύνη του δικτύου (ή αποτυχία του οποίου λόγω έλλειψης συστημάτων ασφαλείας ευθύνεται κατά βάση για το εγκληματικό ατύχημα στα Τέμπη) ανήκε και ανήκει στο ελληνικό κράτος.

Το αίτημα για Δικαιοσύνη

Κεντρικό ζήτημα στην υπόθεση των Τεμπών ήταν και η δικαιοσύνη, αλλά ακριβώς επειδή το αίτημα για δικαιοσύνη μπορεί να σημαίνει πολλά διαφορετικά πράγματα, έχει σημασία να δούμε ποια δικαιοσύνη διεκδικούμε και ποιος τελικά έχει τη δυνατότητα να την ορίσει και να την αποδώσει.

Το αίτημα απλώς για δικαιοσύνη είναι κάτι αρκετά γενικόλογο και υποκειμενικό. Κάθε άνθρωπος μπορεί ως δικαιοσύνη να αντιλαμβάνεται κάτι διαφορετικό. Μπορεί να είναι απλά η φυλάκιση του σταθμάρχη, ή η φυλάκιση του διοικητικού συμβουλίου του ΟΣΕ, ή το να μάθουμε τι πραγματικά συνέβη ή η απόλυση ατόμων σε θέση ευθύνης, Μπορεί να είναι η φυλάκιση του Καραμανλή, του Τριαντόπουλου και άλλων ή ευρύτερα της κυβέρνησης ή μόνο η πτώση αυτής ή ακόμη και, μια πιο βίαιη απόδοση δικαιοσύνης. Δικαιοσύνη όμως θα μπορούσε επίσης να είναι το να αλλάξουν οι συνθήκες που οδηγούν σε τέτοια εγκλήματα, ώστε να μην ξαναθρηνήσουμε συνάνθρωπο μας, απλά επειδή ήθελε να μετακινηθεί με το τρένο, το αεροπλάνο ή το λεωφορείο.

Το γενικό αίτημα για δικαιοσύνη για τα Τέμπη, χωρίς να προσδιορίζεται τι ακριβώς περιλαμβάνει, παραμένει ασαφές. Ίσως είναι ένας σημαντικός λόγος που συσπειρώθηκε τόσος κόσμος. Αν όμως δεν αναλύουμε παραπάνω το τι εννοούμε δικαιοσύνη, δηλαδή αν την περιορίσουμε στην τιμωρία κάποιων προσώπων, χάνουμε τη συστημική διάσταση. Η περαιτέρω ανάλυση του αιτήματος μπορεί να απέτρεπε κόσμο από το να στηρίξει το κίνημα, αλλά έτσι όπως μπόρεσε να συσπειρώσει τόσο κόσμο από διαφορετικές πολιτικές

αφετηρίες, δυστυχώς αυτή η γενικολογία και αυτή η αοριστία έκρυψε τη μεγάλη εικόνα και αποπροσανατόλισε από το πρόβλημα.

Κατάφερε, επίσης, να παραδώσει σε πρώτο χρόνο τη διαχείριση της δικαιοσύνης στο κράτος. Πιο συγκεκριμένα, το κράτος μας είπε ότι η δικαιοσύνη, -για αυτούς η δικαστική εξουσία-, θα κάνει τη δουλειά της, θα κρίνει τους ενόχους και εμείς οφείλουμε να σωπάσουμε μέχρι να τελειώσει όλη αυτή η διαδικασία και να μην προσπαθούμε να επηρεάσουμε τις αποφάσεις της αμερόληπτης και ανεξάρτητης αυτής δικαιοσύνης. Το κράτος μέσω αυτής της συνεργασίας, επιλέγει σε ένα βαθμό ποιοι θα είναι οι κατηγορούμενοι, ποιους θα θυσιάσει, ζυγίζοντας τι θα έχει το λιγότερο πολιτικό κόστος.

Προφανώς, η πίεση του κόσμου να δικαστούν συγκεκριμένα πρόσωπα, μπορεί να έχει αποτέλεσμα. Η ποινική τιμωρία όσων ευθύνονται είναι σημαντική, αλλά δεν μπορεί από μόνη της να αποτελεί το σύνολο της δικαιοσύνης που διεκδικούμε. Δεν αρκούμαστε σε αυτό, όσο οι συνθήκες που κατέστησαν δυνατό το έγκλημα παραμένουν ίδιες. Ωστόσο, μας έχει γίνει ξεκάθαρο πως μοναδικό μέλημα του ελληνικού κράτους στο δρόμο προς τη συνολική συγκάλυψη, είναι να κρύψει κάθε στοιχείο ώστε να εξαφανιστούν οι πολιτικές και ποινικές ευθύνες που τη βαραίνουν.

Ο εμπαιγμός της δικαστικής εξουσίας φάνηκε και με την έναρξη της δίκης. Οι συνθήκες ήταν απαράδεκτες και απαξιωτικές, οι δικηγόροι όρθιοι, η έδρα να διακόπτει τη διαδικασία κατά το δοκούν, ενώ μόνο τρεις κατηγορούμενοι ήταν παρόντες. Μπορεί η παρουσία συγγενών, μαρτύρων, δικηγόρων και κατηγορουμένων να μην είναι τόσο μεγάλη κατά τη διάρκεια της δίκης, αλλά οι υποδομές και ο χώρος οφείλουν να μπορούν να στηρίξουν την προσέλευση όλων αυτών. Η δίκη πρέπει να διεξάγεται σε αξιοπρεπείς συνθήκες, ώστε ο κόσμος να μην ταλαιπωρείται και η διαδικασία να μην αποτελεί ένα ακόμη ψυχικό βασανιστήριο για επιζώντες, συγγενείς, αλλά και φίλες και αλληλέγγυους. Συν τοις άλλοις, η δίκη απασχολεί το σύνολο της κοινωνίας. Άρα, οφείλει να είναι ανοιχτή και δημόσια.

Για αυτούς τους λόγους, είναι πολύ σημαντικός ο δικαστικός αγώνας που δίνουν οι συγγενείς και φίλοι των θυμάτων, καθώς και οι επιζώντες/ζήσασες της σύγκρουσης. Ενώ παλεύουν καθημερινά με τα τραύματα που το έγκλημα αυτό άφησε ανεξίτηλα στα σώματα και τις ψυχές τους, έρχονται αντιμέτωποι/ες και με την εγκατάλειψη του ελληνικού κράτους.

Επιπλέον, έχουν να αντιμετωπίσουν την λυσσαλέα προσπάθεια της κρατικής και δικαστικής εξουσίας να απαλλάξουν από κάθε ευθύνη τους πολιτικά υπεύθυνους της περιόδου του εγκλήματος. Παρ' όλα αυτά έχουν τη δύναμη να συγκρούονται με το κρατικό αφήγημα που προσπαθεί με κάθε μέσο να αναστρέψει την πραγματικότητα. Η δική μας θέση είναι ξεκάθαρη: στεκόμαστε δίπλα στον αγώνα των ανθρώπων αυτών, δίνοντας του διάρκεια και δύναμη. Άλλωστε για εμάς, ο μόνος τρόπος για να ανοίξει ο δρόμος προς τη δικαίωση είναι μέσα από την κοινωνική δυναμική που θα αγωνιστεί γι' αυτήν. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου πως οι στιγμές που ταρακουνήθηκαν περισσότερο όλοι όσοι προσπαθούν να συγκαλύψουν το έγκλημα, ήταν εκείνες που ο κόσμος βρέθηκε στον δρόμο. Με αποκορύφωμα, βέβαια, τους πρώτους μήνες του 2025, όταν οι μαζικές διαδηλώσεις, οι καθημερινές δράσεις και η ανταπόκριση του κόσμου δεν άφησαν περιθώρια απόκρυψης του ζητήματος.

Για εμάς, αξία έχει να πιέσουμε και να αγωνιστούμε για τη μελλοντική αποτροπή τέτοιων εγκλημάτων, για μια δικαιοσύνη που θα τη διεκδικεί η κοινωνία και στα δικαστήρια, αλλά και στους δρόμους. Όσο σημαντικός είναι ο δικαστικός αγώνας για να ανοίξει ο δρόμος προς τη δικαιοσύνη, άλλο τόσο δεν πρέπει να ξεχνάμε πως αυτή δεν θα έρθει μόνο μέσω αυτού. Χρειαζόμαστε μια κοινωνική δυναμική, που παράλληλα με την απαίτηση να λογοδοτήσουν οι υπεύθυνοι, πρέπει να αγωνίζεται για να αλλάξουν οι συνθήκες που κατέστησαν δυνατό το έγκλημα αυτό, διεκδικώντας παράλληλα έναν ασφαλή σιδηρόδρομο.

Από την εστίαση στην συγκάλυψη μέχρι την λογική της ανάθεσης

Συνεχίζοντας την μικρή μας αποτίμηση του κινήματος των Τεμπών, θέλουμε να αναφερθούμε σε κάποιους ακόμα λόγους χάρη στους

οποίους αυτό όχι απλά έφθινε γοργά, αλλά άνοιξε τον δρόμο για την ανάδυση μιας αντιδραστικής πολιτικής με ανοιχτά ακροδεξιές θέσεις, οι οποίες πλέον εμφανίζονται ως οι κορυφές της αντιπολίτευσης γύρω από τα Τέμπη. Η κατάληξη αυτή δεν θα έπρεπε να αποτελεί έκπληξη, ούτε και να εκλαμβάνεται ως αποτέλεσμα μονάχα μιας «από τα πάνω» προσπάθειας ενσωμάτωσης ή απαξίωσης του κινήματος.

Αντιθέτως, δεν πρέπει να θεωρούμε ότι το κράτος κατάφερε απλώς να διαμεσολαβήσει μια αρχικά αγνή οργή. Η ενσωμάτωσή της ξεκίνησε από τις πρώτες στιγμές και ήταν απότοκο των μορφών που πήρε η ίδια η μαζική έκρηξη χιλιάδων ανθρώπων, τόσο το 2023 όσο και στις αρχές του 2025, μετά τη δημοσιοποίηση ηχητικών ντοκουμέντων μέσα από το φονικό τρένο. Αν το αίτημα για δικαιοσύνη πέταξε το μπαλάκι εξαρχής στο κράτος, δίνοντάς του τη δυνατότητα να διαχειριστεί με τους δικούς του όρους κάτι για το οποίο ήταν το ίδιο (συν)υπεύθυνο, η εστίαση στη συγκάλυψη και το κυνήγι εύρεσης των υπευθύνων λειτούργησαν τελείως αποπροσανατολιστικά από τις δομικές αιτίες που οδήγησαν στη σύγκρουση των τρένων.

Η συζήτηση γύρω από τα κρυφά υλικά που ήταν φορτωμένα στα βαγόνια, το ξυλόλιο και τα έλαια σιλικόνης, τις απόπειρες συγκάλυψης και μπαζώματος, δεν προέκυψε από το πουθενά. Είναι πιθανό κάποια από αυτά να αληθεύουν, και σίγουρα διαδικασίες συγκάλυψης και εξαφάνισης ευθυνών υπήρξαν, και μάλιστα τρανταχτές. Όλο αυτό όμως εξέπεσε στη σκανδαλολογία και μετέφερε τη συζήτηση στη σφαίρα του θεάματος και στα χέρια των ΜΜΕ.

«Ποιος έδωσε την εντολή να;», «Τι κρύβεται πίσω από;», «Τι στ' αλήθεια περιείχαν τα;» – Ποιος, πού, τι και πώς. Η αναζήτηση της αλήθειας έφτιαξε ένα νουάρ μυθιστόρημα που όλοι συνέχιζαν να διαβάζουν με αγωνία, αναμένοντας τη στιγμή των μεγάλων αποκαλύψεων, μετατρέποντας τους ανθρώπους που βρίσκονταν σε πραγματική κίνηση, σιγά-σιγά, σε αναγνώστες και θεατές. Σειρά είχαν τώρα οι τηλεοπτικές εκπομπές (τύφλα να 'χει η Αγγελική Νικολούλη), οι ειδικοί και οι πραγματογνώμονες –διορισμένοι

από το κράτος ή από τις οικογένειες των θυμάτων– ακόμα και κάποιοι ντετέκτιβ βγαλμένοι από γαλλικό *neo-polar*.

Δεν θέλουμε εδώ να πούμε ότι η διαχείριση του ελληνικού κράτους δεν ήταν σκανδαλώδης. Θέλουμε όμως να υπενθυμίσουμε πως το σκάνδαλο, η συγκάλυψη ή η παρέκκλιση –αυτό που ονομάζουμε συνολικά διαφθορά– δεν έρχεται σε σύγκρουση με το κράτος δικαίου, αλλά ορίζεται στην πραγματικότητα διαλεκτικά ως το αντίθετο της θεσμικά κατοχυρωμένης νομιμότητας. Η δύναμη με την οποία μπορεί το κράτος να επιβάλει τη δεύτερη εξαρτάται από το μέγεθος της απειλής που παράγει η πρώτη. Παρόλο που εμφανίζονται ως μαχόμενοι πόλοι, πρόκειται για αλληλοεξαρτώμενα δομικά και συστημικά στοιχεία του κράτους δικαίου. Και όσο εστιάζουμε στην παρέκκλιση, δίνουμε τη δυνατότητα στο κράτος να επιβάλει με όλο και πιο βίαιους όρους την κανονικότητα.

Αυτή είναι κιόλας που πραγματικά αποκρύπτεται λόγω της εστίασης στη διαφθορά-συγκάλυψη. Η αλήθεια δεν είναι κάπου βαθιά και σκοτεινά κρυμμένη, ώστε να χρειάζεται αποκάλυψη. Τη συστημική βία κεφαλαίου και κράτους τη ζούμε καθημερινά πάνω στα σώματά μας, στις δουλειές μας και στα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα στον βωμό του κέρδους, στους πνιγμούς μεταναστών στα σύνορα επειδή δεν είναι χρήσιμοι για την οικονομία, στους θανάτους στα υποστελεχωμένα και με ελλιπείς υποδομές νοσοκομεία. Έτσι και στον σιδηρόδρομο (αλλά και στα υπόλοιπα μέσα μεταφοράς), όταν η λογική του κέρδους καθορίζει τα πάντα γύρω από τη λειτουργία του, προφανώς όσες υποδομές του παραμένουν μη κερδοσκοπικές απαξιώνονται συστηματικά και η ασφάλεια των χρηστών περνάει σε δεύτερη μοίρα. Ο θάνατος, ως απόρροια της προσπάθειας για μεγιστοποίηση της κερδοφορίας των αφεντικών, είναι ένα απλό στατιστικό –και ταυτόχρονα δομικό– στοιχείο της κοινωνικής οργάνωσης στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Και αυτό μας το τρίβουν τόσο πολύ στα μούτρα που δεν το συνειδητοποιούμε.

Η εστίαση στη συγκάλυψη, λοιπόν, καταφέρνει και αποπροσανατολίζει από την ουσία, μειώνοντας τις κινηματικές

προοπτικές. Δεν είναι τυχαίο πως, πέρα από την εντατική ενασχόληση των καναλιών με το ζήτημα, στην προώθηση του λόγου περί συγκάλυψης συνέβαλαν καθοριστικά τα κόμματα του εθνολαϊκιστικού τόξου (από την Πλεύση Ελευθερίας μέχρι τον Βελόπουλο, αλλά και άλλα, πιο ακροδεξιά μορφώματα). Όσο απαξιώνονται οι συλλογικοί και ταξικοί αγώνες και η συνειδητοποίηση που αυτοί απαιτούν, τον λόγο παίρνουν λαϊκιστικές φωνές και μορφές αντίστασης που δεν εστιάζουν στις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που κυριαρχούν στον καπιταλιστικό κόσμο (οι οποίες δεν πρόκειται να σταματήσουν να οδηγούν σε νέα «ατυχήματα» όσο δεν τις βάζουμε στο επίκεντρο), αλλά σε αυτό που ερμηνεύεται ως «σκοτεινά κέντρα» και «διεφθαρμένες ελίτ» που προσπαθούν να μας κρύψουν την αλήθεια και να μας κάνουν το ένα και το άλλο. Η ακροδεξιά και ο νέος φασισμός που εμφανίζεται σε παγκόσμιο επίπεδο παίζουν μπάλα ακριβώς σε αυτό το πεδίο· προσπαθούν να παρουσιάσουν τους εαυτούς τους ως τη δύναμη που θα βάλει τα θεμέλια προς μια υποτιθέμενη επιστροφή στον δήθεν ορθολογισμό και τη σταθερότητα (ο οποίος, προφανώς, επιτυγχάνεται μέσω αξιών όπως το εθνικό φρόνημα και η πυρηνική οικογένεια).

Κάπως έτσι οι δολοφονημένοι επιβάτες ενός μέσου που χρησιμοποιούν κατά βάση όσοι και όσες δεν έχουν την οικονομική άνεση ενός αυτοκινήτου, μετατράπηκαν σε “παιδιά”, στο μέλλον του έθνους δηλαδή, πετώντας έξω από το κάδρο τους υπόλοιπους που δεν ταίριαζαν σε αυτό το αφήγημα. Και ποια καλύτερη ως σωτήρας αυτών από την Ελληνίδα Μάνα. Πριν προλάβουμε καλά καλά να νιώσουμε πως θα μπορούσε ο καθένας και η καθεμία μας να βρίσκεται εκείνο το βράδυ στο τρένο, και άρα πως έχουμε να κάνουμε με κοινωνικό ζήτημα που μας αφορά όλες και όλους, ξεκίνησε μία διαδικασία ανάθεσης του ζητήματος είτε σε όσους είχαν το δικαίωμά να θρηνήσουν είτε στους ειδικούς της πολιτικής. Όσο κι αν προσπάθησε να σπιλωσει αυτήν την εκπροσώπηση η ελληνική κυβέρνηση -είτε μιλάμε με για συγκεκριμένα πρόσωπα, είτε για κομματικούς φορείς- στην πραγματικότητα βόλευε ως πολιτικός αντίπαλος (και αντίλογος). Πέρα από το προβληματικό περιεχόμενο στο οποίο αυτοί οι

διάφοροι εκπρόσωποι εστίασαν, το βασικό πρόβλημα είναι ότι μια κοινωνική δυναμική που θα μπορούσε να δημιουργηθεί και να οργανωθεί συλλογικά, ανέθεσε εν τέλει την ευθύνη και τη διαχείριση του ζητήματος σε λίγους και εκλεκτούς, μειώνοντας κατά πολύ τις κινηματικες προοπτικές.

Για να μην παρεξηγούμαστε, θα θέλαμε να επισημαίνουμε σε αυτό το σημείο, ότι η συμβολή των συγγενών στο κίνημα των Τεμπών και στις διεκδικήσεις, τόσο μέσα από τον σύλλογο όσο και έξω από αυτόν είναι αδιαμφισβήτητη. Η ευρύτερη κοινωνία ταυτίστηκε με τον πόνο αυτών των ανθρώπων. Είναι επίσης αλήθεια ότι τα παραπάνω συνέβαλαν στη μαζικότητα των κινητοποιήσεων.

Αυτό το κίνημα όμως, από την στιγμή που συσπειρώθηκε γύρω από πρόσωπα και κόμματα (καθώς και εστίασε στη συγκάλυψη και στο θολό αίτημα για δικαιοσύνη), χωρίς να μετατοπίσει το βάρος στο τι κάνουμε από εδώ και πέρα έχασε την δυνατότητα να συγκρουστεί με τις πραγματικές αιτίες που οδήγησαν στον θάνατο και τραυματισμό τόσων συνανθρώπων μας. Δεν επικεντρώθηκε στο να αλλάξουν οι συνθήκες, έτσι ώστε να σταματήσει αυτό το ατέρμονο κυνήγι του κέρδους, ακόμη και εις βάρος της ασφάλειας μας. Οι ίδιοι λόγοι που συνέβαλαν στη μαζικότητα του κινήματος αποτέλεσαν, εν μέρει, και λόγους για την καμπή του. Η ανάθεση σε άλλους και όχι σε εμάς τους ίδιους και τις ίδιες, αλλά και η έλλειψη σαφών διεκδικήσεων, καθιστούν ένα κίνημα ευάλωτο.

“Η δικαιοσύνη κρίνεται στους δρόμους”

Η δίκη μας νοηματοδότηση της δικαιοσύνης περνάει μέσα από το να αλλάξουμε τις συνθήκες που οδηγούν σε Τέμπη. Και σ’ έναν κόσμο που βασίζεται εξ ολοκλήρου στην φονική λογική του κέρδους, δεν πρόκειται η φυλάκιση κάποιων υπευθύνων να μεταλλάξει τις συνθήκες αυτές. Αν μη τι άλλο, σήμερα περισσότερο από ποτέ, δεν πρόκειται να μας χαριστεί τίποτα. Και γι’ αυτό, σήμερα, περισσότερο από ποτέ, χρειαζεται όλοι εμείς που χρησιμοποιούμε τα ΜΜΜ και τις υπόλοιπες κοινωνικές υποδομές, να έρθουμε σε επικοινωνία, να συναντηθούμε και εν τέλει να αγωνιστούμε από κοινού με τους εργαζόμενους της

εκάστοτε υποδομής. Χρειάζεται αγώνες που θα μπλοκάρουν την λειτουργία τους όσο αυτή βασίζεται στην κερδοφορία και όχι στις κοινωνικές ανάγκες, όσο αυτές παραμένουν υποστελεχωμένες και υπερτιμημένες, ανασφαλείς και γεμάτες ελλείψεις. Χρειάζεται την απαραίτητη μαζικότητα και χρειάζεται να δώσουμε διάρκεια σε αυτούς τους αγώνες. Στον δρόμο αυτόν είναι πολύ σημαντικό να μην ξεχνάμε να μην αρκούμαστε σε ψίχουλα αλλά να στοχεύουμε την ρίζα του προβλήματος, που αναφέραμε αρκετά ξεκάθαρα στο κείμενο αυτό. Κι όσο ουτοπικό κι αν φαντάζει αυτό, άλλο τόσο αναγκαίο είναι. Γιατί μονο μια τέτοια από τα κάτω κοινωνική δυναμική, που δεν θα αναθέσει την υπόθεση της σε κάθε λογής σωτήρες, μπορεί να ελέγξει πραγματικά και να αλλάξει τις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε. Αυτό εννοούμε όταν λέμε πως ***η δικαιοσύνη κρίνεται στους δρόμους.***

Ομάδα Τ57 Θεσσαλονίκης, Οκτ. 2026

Άνοιγμα 17ης χρονιάς του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο (Θεσσαλονίκη)

Κυριακή 27/9
-17:00 Δενδροφύτευση, μπαζαρ βιβλίου, μπαζαρ ρούχων
-18:00 Γνωριμία με τον χώρο, παρουσίαση του εγχειρήματος και των ομάδων
-after bar
Τον Ιούνιο του 2010 το εγκαταλελειμμένο 12ο Δημοτικό Σχολείο θεσσαλονίκης, καταλαμβάνεται και ανοίγει ξανά στην κοινωνία, ως κέντρο αγώνα – αντίστασης – δημιουργίας αυτή τη φορά, δομώντας παράλληλα μια κοινότητα με προτάγματα την αλληλεγγύη, την αυτοοργάνωση, την συντροφικότητα και τους συλλογικούς αγώνες, με πάντοτε διάθεση να ξεπεράσουμε από κοινού τις

κρατικοκαπιταλιστικές αφηγήσεις και πρακτικές μέσα από ένα πλέγμα σχέσεων ισότητας και ελευθερίας.
Έτσι δημιουργήθηκε ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο «για την μάθηση της ελευθερίας», στον οποίο μεταξύ άλλων ανά τα χρόνια έχουν οργανωθεί και λάβει χώρα ελεύθερα μαθήματα (όπως χορού, ξένων γλωσσών, γυμναστικής, ζωγραφικής κ.λπ.) πυρήνας των οποίων είναι η ελεύθερη διάχυση της γνώσης και οι αντιεραρχικές σχέσεις μεταξύ των συμμετεχόντων ατόμων, καθώς επίσης και συνεργατικές δομές αλληλέγγυας οικονομίας, κύκλοι αυτομόρφωσης, ομάδα βιβλιοθήκης, κουζίνας, ομάδα ανακύκλωσης, συνεργείο ποδηλάτων και πολλά άλλα.
Ζούμε σε μία εποχή όπου στην καθημερινότητά μας βιώνουμε την αδυναμία κάλυψης των βασικών μας αναγκών, την διατροφή, την υγεία και την στέγαση. Την ίδια στιγμή οι δομές αγώνα που αφουγκράζονται και συλλογικοποιούν τις αντιστάσεις της κοινωνίας, αντιμετωπίζουν τα τελευταία χρόνια μια αναζωπυρωμένη επίθεση από το κράτος μέσω εκκενώσεων, καθώς αυτές είναι ανεπιθύμητες σε ένα κράτος εντατικοποιημένης καταστολής. Είναι αναγκαίο να συνεχίσουμε να δίνουμε ζωή στους χώρους ελευθερίας που έχουμε δημιουργήσει, μέσα από την παρουσία μας, τη δραστηριοποίηση και την εξωτερίκευση των προταγμάτων μας, προκειμένου να βάλουμε ένα κοινωνικό φραγμό σε αυτή την επίθεση.
Για 17η χρονιά η ιστορία συνεχίζεται με αυτοοργάνωση, αυτοθέσμιση, αλληλεγγύη. Συνεχίζουμε να δημιουργούμε ρωγμές στον κόσμο της εξουσίας και του ελέγχου, να υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στον συλλογικό βίο, την αντίσταση και την ελευθερία, μέσα από καθημερινούς, μικρούς και μεγάλους αγώνες.
Έτσι λοιπόν, σας καλούμε όλους, -ες, -α στο άνοιγμα του 17ου έτους λειτουργίας του Ελεύθερου Κοινωνικού Χώρου Σχολείο, όπου θα πραγματοποιηθεί γνωριμία με τον χώρο, αυτοπαρουσίαση του εγχειρήματος, των πολιτικών και κοινωνικών προεκτάσεών του μέσα από μία σειρά ιστοριών. θα συζητήσουμε όλοι και όλες μαζί σχετικά με τη λειτουργία του χώρου και των δραστηριοτήτων, θα προτείνουμε και θα οργανώσουμε τη δημιουργία/συνέχιση των ελεύθερων μαθημάτων, θα ζυμωθούμε και θα σχεδιάσουμε τη νέα «σχολική χρονιά».
Ανοιχτή Διαχειριστική Συνέλευση κάθε Κυριακή στις 18:00
Ανοιχτή Πολιτική Συνέλευση κάθε Δευτέρα στις 19:30
Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

Anti Authoritarian Movement (AK) goes to Balkan Anarchist Bookfair – Skopje 24-27.09

Anti Authoritarian Movement (AK) goes to Balkan Anarchist Bookfair.

This year, as all the previous ones, we are more than happy to participate in BAB, meet, discuss and co exist with other comrade friends.
The importance of the need to meet each other and share experiences and ideas is bigger than ever, in a world that societies are being militarized and war language is stepping down every discussion for human rights and freedom.

The Balkan Anarchist Bookfair, is a reminder that only through collective political and cultural engagement can people from every corner of the globe stand up to the violence of warmongering states.

Everyone is more than welcome to find us in our Bookfair corner, meet each other, talk and of course build connections!

———

Skopje 24-27.09

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση πάει στην Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου .

Φέτος, όπως και όλα τα προηγούμενα χρόνια, είμαστε παραπάνω από χαρούμενοι που συμμετέχουμε στο BAB, συναντιόμαστε, συζητάμε και συνυπάρχουμε με άλλους συντρόφους/ισσες και

φίλους/ες.
Η σημασία της ανάγκης να συναντηθούμε και να μοιραστούμε εμπειρίες και ιδέες είναι μεγαλύτερη από ποτέ, σε έναν κόσμο όπου οι κοινωνίες στρατιωτικοποιούνται και η γλώσσα του πολέμου υποβαθμίζει κάθε συζήτηση για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την ελευθερία.

Η Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου είναι μια υπενθύμιση ότι μόνο μέσω συλλογικής πολιτικής και πολιτιστικής δέσμευσης μπορούν οι άνθρωποι από κάθε γωνιά του πλανήτη να αντισταθούν στη βία των πολεμοκάπηλων κρατών.

Είστε όλοι/ες ευπρόσδεκτοι/ες να μας βρείτε στο σημείο μας στο φεστιβάλ, να γνωριστούμε, να μιλήσουμε και φυσικά να χτίσουμε δεσμούς και επαφές!

Σκόπια 24-27/9

Κάλεσμα της Βαλκανικής Αναρχικής Έκθεσης Βιβλίου 2026 (Σκόπια, 24-27 Σεπτέμβρη)

Με μεγάλη χαρά προσκαλούμε συντρόφους, συλλογικότητες, εκδότες και πρωτοβουλίες από τα Βαλκάνια -και όχι μόνο- στα Σκόπια για το Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου 2026, που θα πραγματοποιηθεί από τις 24 έως τις 27 Σεπτεμβρίου. Με επιμονή και φροντιστικότητα, αναλαμβάνουμε την ευθύνη να φιλοξενήσουμε αυτή τη κινητή συνάντηση αντίστασης, αλληλεγγύης και αυτοοργάνωσης. Ανυπομονούμε να σας καλωσορίσουμε για να μοιραστούμε τέσσερις ημέρες συναντήσεων, συζητήσεων, διαφωνιών, μάθησης, οργάνωσης και συλλογικού αγώνα.
Μετά από δεκαπέντε χρόνια, το φεστιβάλ επιστρέφει στα Σκόπια, όπου φιλοξένησε για τελευταία φορά το 2011. Επιστρέφει σε μια πόλη που έχει αλλάξει εντελώς, σε μια περιοχή που έχει

μεταμορφωθεί και σε ένα ριζικά διαφορετικό παγκόσμιο πλαίσιο. Αυτό που παραμένει αμετάβλητο είναι η ανάγκη να συναντηθούμε, να οργανωθούμε, να ανταλλάξουμε ιδέες και να αντισταθούμε μαζί. Η επιστροφή του BAB στα Σκόπια δεν είναι μια χειρονομία νοσταλγίας, αλλά μια πολιτική αναγκαιότητα: να επανασυνδεθούν παλιοί και νέοι αγώνες, να ενισχυθούν οι τοπικέ και διεθνιστικές δικτυώσεις και να αντιμετωπιστούν οι πραγματικότητες του παρόντος με συλλογική δύναμη. Ένα νέο αναρχικό κίνημα οργανώνεται για άλλη μια φορά σε αυτή την πόλη που διαμορφώνεται μέσα από αντιφάσεις, απόγνωση και επιβίωση. Νέες συλλογικότητες, άτυπες ομάδες και πρωτοβουλίες αναδύονται, επανασυνδέοντας τους αγώνες του παρελθόντος και ανοίγοντας νέα μέτωπα αντίστασης. Τα Σκόπια γίνονται και πάλι πεδίο αντιπαράθεσης με το κράτος, το κεφάλαιο και όλες τις μορφές κυριαρχίας.

Οι πόλεμοι δεν είναι πλέον εξαιρέσεις – αποτελούν τη καθημερινή κατάσταση του κόσμου. Ο ιμπεριαλισμός δεν κρύβεται πλέον πίσω από μάσκες διπλωματίας, αλλά αναδιαμορφώνει ανοιχτά τα σύνορα, τις ζωές και το μέλλον. Νέες τεχνολογίες αναπτύσσονται πίσω από κλειστές πόρτες ιδιωτών, ενώ οι συνέπειές τους επιβάλλονται σε όλους μας: τεχνητή νοημοσύνη, ψηφιακή παρακολούθηση, αλγοριθμικός έλεγχος της εργασίας, της εκπαίδευσης, της υγείας, του πολέμου και της ψυχαγωγίας. Είμαστε αποκλεισμένοι από τα δεδομένα, τις αποφάσεις και τις υποδομές, αλλά αναγκασμένοι να φέρνουμε το βάρος τους – όλο και περισσότερο ως στόχοι της στρατιωτικοποίησης και του κοινωνικού ελέγχου.

Ταυτόχρονα, ένα νέο κύμα αντιδραστικών πολιτικών ανατρέπει δεκαετίες αγώνων. Το κίνημα “anti-gender” επιτίθενται με νέων επιπέδων βία στις γυναίκες, τους ομοφυλόφιλους και τα τρανς άτομα. Οι πατριαρχικές, εθνικιστικές και θρησκευτικές δυνάμεις κινητοποιούν μέσω του φόβου και της οργής, διαμορφώνοντας τις νέες γενιές με παλιές ιεραρχίες. Η οικονομική μηχανή του καπιταλισμού συνεχίζει την ατέρμονη καταστροφή της, σπάζοντας κάθε χρόνο νέα ρεκόρ στην οικολογική κατάρρευση, την εκμετάλλευση, τον εκτοπισμό και την κοινωνική δυστυχία. Δεν πρέπει να βλέπουμε όλες αυτές τις κρίσεις χωριστά. Αποτελούν ένα αλληλένδετο τοπίο κυριαρχίας. Είναι το λογικό αποτέλεσμα της κρατικής εξουσίας, της καπιταλιστικής συσσώρευσης, του τεχνολογικού ελέγχου και της κοινωνικής ιεραρχίας.

Στα Βαλκάνια, αυτές οι παγκόσμιες διαδικασίες λαμβάνουν

ιδιαίτερα βίαιες και ορατές μορφές. Η περιοχή συνεχίζει να αντιμετωπίζεται ως ένα ημι-περιφερειακό εργαστήριο λιτότητας, ιδιωτικοποιήσεων, διαφθοράς και εκμετάλλευσης. Τα ποτάμια φράσσονται, τα δάση πωλούνται, τα βουνά μετατρέπονται σε ορυχεία και οι πόλεις αναδιαμορφώνονται με σκοπό το κέρδος, ενώ ολόκληρες κοινότητες μένουν χωρίς νερό, καθαρό αέρα ή ασφαλή μέσα διαβίωσης. Η οικολογική καταστροφή προχωρά παράλληλα με την ανεργία, την αναγκαστική μετανάστευση και την αποσύνθεση όσων απομένουν από τις κοινωνικές υποδομές.
Ταυτόχρονα, νέα και αναμασημένα λαϊκιστικά καθεστώτα, εθνικιστικά σχέδια και αυταρχικές κυβερνήσεις εδραιώνουν την εξουσία τους μέσω του φόβου, της στρατιωτικοποίησης, του μισογυνισμού, του ρατσισμού και του ιστορικού ρεβιζιονισμού. Τα σύνορα των Βαλκανίων παραμένουν ζώνες φυλάκισης, επαναπροωθήσεων και θανάτου για τους μετανάστες, ενώ οι τοπικοί πληθυσμοί υποτάσσονται μέσω του χρέους, της επισφάλειας και της μόνιμης κρίσης. Ωστόσο, σε ολόκληρη την περιοχή, οι αγώνες συνεχίζονται: ενάντια στα υδροηλεκτρικά εργοστάσια, την εκμετάλλευση του νερού και της γης, τις εξώσεις, την αστυνομική βία, την έμφυλη καταπίεση, την οργάνωση των φασιστών, τα καθεστώτα των συνόρων και την εκμετάλλευση στον χώρο εργασίας. Αυτοί οι αγώνες είναι συχνά απομονωμένοι – και ακριβώς γι’ αυτό χρειαζόμαστε χώρους όπως το Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου για να συνδεθούμε, να συντονιστούμε και να αντισταθούμε μαζί.
Μπροστά σε αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα, μοιραζόμαστε ένα κοινό καθήκον: να αντιδράσουμε επαναστατικά και ριζοσπαστικά. Να επανεξετάσουμε τις στρατηγικές μας, να ξαναχτίσουμε τα δίκτυά μας και να οξύνουμε τις πρακτικές αντίστασής μας. Να βρούμε τα ρήγματα στο σύστημα και να δράσουμε εκεί, μαζί, για να τα διευρύνουμε.
Το Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου υπάρχει εδώ και πάνω από μια δεκαετία ως χώρος ακριβώς για αυτό: όχι μόνο για βιβλία, αλλά και για συναντήσεις, συζητήσεις, διαφωνίες, μάθηση, οργάνωση, φροντίδα, απογοήτευση και ανανεωμένη δύναμη. Είναι μια κινητή συνάντηση που αρνείται να παραμείνει σταθερή σε ένα μέρος, αντανακλώντας τις πραγματικότητες της περιοχής μας και την ανάγκη για συνεχή ανασυγκρότηση των αγώνων.
Το 2026, η Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου θα πραγματοποιηθεί στα Σκόπια, από τις 24 έως τις 27 Σεπτεμβρίου. Η εγγραφή θα ξεκινήσει την Τετάρτη 23 Σεπτεμβρίου και το

πρόγραμμα θα ξεκινήσει την Πέμπτη το πρωί.
Τα Σκόπια είναι μια πόλη με πολυεπίπεδη ιστορία αγώνων, εξεγέρσεων, καταστολής και επιβίωσης. Μια πόλη όπου οι πολιτισμοί συναντώνται και συγκρούονται, όπου ο αστικός χώρος είναι συνεχώς αντικείμενο διαμάχης, όπου οι νέες γενιές σχηματίζουν και πάλι ομάδες αντίστασης υπό όλο και πιο σκληρές συνθήκες. Από τους αγώνες των εργαζομένων έως την αντιφασιστική οργάνωση, από τη φεμινιστική και queer αντίσταση έως τους οικολογικούς αγώνες και τους αγώνες των γειτονιών – τα Σκόπια δεν είναι μόνο ένας τόπος κρίσης, αλλά και ένας τόπος δυνατοτήτων.
Καλούμε αναρχικές συλλογικότητες, εκδότες, στέκια, αυτόνομες πρωτοβουλίες, άτυπες ομάδες και άτομα από τα Βαλκάνια και πέρα από αυτά να έρθουν στα Σκόπια για να μοιραστούν εμπειρίες, αναλύσεις, εργαλεία και πρακτικές. Σας καλούμε να μοιραστείτε τα βιβλία, τα περιοδικά, τα κείμενα, τις αφίσες, τις συζητήσεις, τα εργαστήρια, τις ταινίες, τις ανταλλαγές δεξιοτήτων και τις προτάσεις σας. Σας καλούμε να μοιραστείτε τους αγώνες, τις αμφιβολίες, τις ερωτήσεις και την οργή σας – καθώς και την ενέργεια και την επιθυμία σας για έναν άλλο κόσμο.
Η Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου δεν είναι μια εκδήλωση με θεατές και ομιλητές, αλλά κάτι κοινό που χτίζουμε μαζί. Είναι ένα μέρος για να συναντήσουμε συντρόφια από διαφορετικά περιβάλλοντα, να μάθουμε από τις ήττες και τις νίκες του άλλου, να διαφωνήσουμε, να υποστηρίξουμε ο ένας την άλλη υλικά και πολιτικά. Είναι ένα μέρος για να ενισχύσουμε τους διατοπικούς και διεθνιστικούς δεσμούς ενάντια στα σύνορα, τα κράτη και το κεφάλαιο.
Σε μια εποχή πολέμου, αυταρχισμού, πατριαρχικής αντίδρασης, οικολογικής καταστροφής και τεχνολογικής κυριαρχίας, επιμένουμε να οργανωνόμαστε χωρίς ηγέτες και χωρίς αφεντικά. Επιλέγουμε την αλληλεγγύη αντί του ανταγωνισμού, την αυτοοργάνωση αντί της εκπροσώπησης, την άμεση δράση αντί της ανάθεσης.
Περισσότερες λεπτομέρειες σχετικά με τη συμμετοχή, το πολιτικό πλαίσιο και τις προθεσμίες για την υποβολή προτάσεων θα ακολουθήσουν τους επόμενους μήνες. Σας ζητούμε να μεταφράσετε την παρούσα πρόσκληση στις δικές σας γλώσσες, να την κοινοποιήσετε μαζί μας, να την αναρτήσετε στις πλατφόρμες σας και να την μοιραστείτε στα κανάλια επικοινωνίας σας.

https://bab2026.espivblogs.net/
Προς το παρόν, σημειώστε τις ημερομηνίες και διαδώστε το μήνυμα:
Βαλκανική Αναρχική Έκθεση Βιβλίου 2026 Σκόπια
24–27 Σεπτεμβρίου 2026
– Ενάντια στον πόλεμο, το κεφάλαιο, την πατριαρχία και το κράτος
– Για την αλληλεγγύη, την αντίσταση και την απελευθέρωση.

12ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ 5-6-7/6 – Πολιτικό & Πολιτισμικό Πρόγραμμα

⚫ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5/6 | 19.30 | ΑΛΣΟΣ

“Ο κόσμος σε καιρό γενικευμένου πολέμου. Αντιπολεμική προοπτική και κοινωνικές αντιστάσεις.”
Ομιλητές:
• **Μιχάλης Μαραγκάκης**(Αντιρρησίας συνείδησης, Εκπαιδευτικός)
• **Εκδόσεις των ξένων**
• **Σημειώσεις της Στέπας**
+ AFTER BAR

🔴 ΣΑΒΒΑΤΟ 6/6 | 19.30 | ΘΕΑΤΡΑΚΙ ΣΚΑΛΑΣ
“Τα Γιάννενα σαν καρτ ποστάλ. Η Παμβώτιδα σα «νεκρή φύση».

Αρμονική συνύπαρξη ή ανάπτυξη και καταστροφή;”
Ομιλητές:
• **Γιάννης Παπαδημητρίου**(Μέλος οικολογικών πρωτοβουλιών)
• **Γιάννης Πάσχος** (Ιχθυολόγος)
• **Πέτρος Περράκης** (Κόλλιας, Υποψήφιος Διδάκτορας Περιβαλλοντικής Ιστορίας, Πανεπιστήμιο Αιγαίου)
LIVE
• Luckies
• Dramachine
• Pink Maggit
+ AFTER PARTY
• **Dj Set Kapo x Comandante (techno)**
**Σε περίπτωση βροχής στις εστίες της Δόμπολης.*

- ΚΥΡΙΑΚΗ 7/6 | 19.00 | Ε.Κ.Χ ΑΛΙΜΟΥΡΑ

Παραδοσιακό γλέντι:
• << Τα Μπενγκα της Ηπειρου>> και φίλοι
Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση
(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη 8μμ στον Ελεύθερος κοινωνικός χώρος Αλιμούρα)
** Κατά την διάρκεια του φεστιβάλ θα υπάρχει πάγκος από το βιβλιοπωλείο της Αλιμούρας*

Λιγότερα

Εκδήλωση: «Γυναικείος Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός – μια πρόταση για την οικοδόμηση ενός νέου διεθνισμού απέναντι στην Πατριαρχία και το Κράτος» – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Το Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον) είναι ένα κάλεσμα για οργάνωση, αλληλεγγύη και κοινή αντίσταση. Εμπνευσμένο από φεμινιστικά και αυτόνομα γυναικεία κινήματα από όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα από τις εμπειρίες του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν, επιδιώκει να δημιουργήσει

χώρους όπου οι γυναίκες θα βρίσκονται στη πρώτη γραμμή για τη διαμόρφωση ενός καλύτερου μέλλοντος για όλους τους λαούς.

Το 2018, το Κουρδικό Γυναικείο Κίνημα άνοιξε επίσημα τη συζήτηση για τον Παγκόσμιο Γυναικείο Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό, την οποία μέχρι τότε είχε αναπτύξει μέσα στο δικό του πλαίσιο. Για τον σκοπό αυτό ξεκίνησε το Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον). Το δίκτυο δημιουργήθηκε με τη συμμετοχή γυναικείων κινημάτων από την Abya Yala, τη Μέση Ανατολή, την Ασία και την Ευρώπη.

Αρχικά, επικεντρώθηκε στην εύρεση κοινών σημείων ανάμεσα στους αγώνες των γυναικών από διαφορετικές γεωγραφίες και στην ανάπτυξη μεθόδων για την ανταλλαγή εμπειριών.

Μετά τη διοργάνωση των Παγκόσμιων Γυναικείων Συνεδρίων το 2018 και το 2022, το δίκτυο στοχεύει τώρα να χτιστεί με πιο πρακτικό τρόπο.

Πώς μπορεί να ενισχυθεί η
αλληλεγγύη ανάμεσα στα γυναικεία κινήματα;

Και πώς μπορούν οι τοπικοί αγώνες να ενταχθούν σε ευρύτερες διεθνείς επαναστατικές διαδικασίες, καθοδηγούμενες από γυναίκες, με στόχο τη συλλογική οικοδόμηση του μέλλοντος;

Αναγνωρίζουμε τον πρωτοποριακό ρόλο των γυναικών και των θηλυκοτήτων στην
οικοδόμηση της ειρήνης, αλλά και των εναλλακτικών απέναντι στην κυριαρχία και την καταπίεση. Πιστεύουμε ότι οι βαθιές διακρίσεις μέσα αλλά και ανάμεσα στις κοινωνίες, μπορούν να ξεπεραστούν, ιδιαίτερα με το χτίσιμο συμμαχιών των γυναικών και άλλων θηλυκοτήτων. Είμαστε πάντοτε μέρος της κοινωνίας και όχι αποκομμένες από αυτήν, ωστόσο πιστεύουμε ότι ως γυναίκες πρέπει να αναπτύξουμε τις δικές μας προοπτικές και
προτάσεις. Πιστεύουμε ότι η δύναμή μας βρίσκεται στη διαφορετικότητά μας. Οι κοινωνίες μας είναι η ραχοκοκαλιά μας και όχι τα κράτη ούτε κανένας στρατός τους.

Όχι εκείνοι που μιλούν για μας, αλλά εμείς οι ίδιες, με τις δικές μας φωνές, τις δικές μας εμπειρίες και τη δική μας θέληση. Όλα αυτά επιβεβαιώνονται από τις εμπειρίες στο Κουρδιστάν, την Παλαιστίνη, την Τσιάπας, την πραγματικότητα τόσων πολλών αυτόχθονων λαών στην Abya Yala, την Αφρική και την Ασία όπως και τους πολέμους στην Ουκρανία σήμερα, τη Γιουγκοσλαβία παλαιότερα, ή τη θανατηφόρα κατάσταση στα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης.

Πώς συντονίζουμε τους αγώνες μας ώστε να μπορέσουμε να ξεπεράσουμε τον πόλεμο, την κυρίαρχη νοοτροπία και την πατριαρχία;

Ποιος ο ρόλος των εμπειριών του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν σε αυτό;

Η εκδήλωση αποτελεί μια εισαγωγή στην πρόταση του Παγκόσμιου Γυναικείου
Δημοκρατικού Συνομοσπονδισμού, τις εμπειρίες του Γυναικείου Κινήματος του Κουρδιστάν και τις πρόσφατες πρακτικές του δικτύου Women Weaving the Future (Γυναίκες που Υφαίνουν το Μέλλον), σε συνδιοργάνωση με την Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας.

Πέμπτη 28/5, στις 20:00, στον Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»//Free Social Space “altai”.

Εκδήλωση: Από την υπεράσπιση του ασύλου στους κοινωνικούς

αγώνες για τα Τέμπη| 26/2,18:00| Νέα Φιλοσοφική(Α.Π.Θ)

Η επιθυμία μας για διοργάνωση μιας εκδήλωσης που θα καταδικάζει την απονέκρωση, τον αυταρχισμό, την κρατική βαρβαρότητα και θα σκιαγραφεί τις μεθοδευμένες πρακτικές του κρατικού μηχανισμού δεν είναι συγκυριακή, αλλά προκύπτει από την ασφυκτική ,ζοφερή πραγματικότητα που βιώνουμε στις σχολές αλλά και σε όλα τα πεδία κοινωνικού και ατομικού βίου.

Το τελευταίο διάστημα γινόμαστε μάρτυρες μιας βίαιης επιβολής πειθάρχησης και εξάλειψης κάθε πολιτικής και πολιτιστικής δράσης που λαμβάνει χώρα στα ΑΕΙ,με αυθαίρετες εξαγγελίες των πρυτανικών αρχών για κλείσιμο όλων των κτιρίων του πανεπιστημίου στις 22:00 και αναστολή οποιασδήποτε δραστηριότητας πέραν των μαθημάτων και των ερευνητικών προγραμμάτων. Οι 312 προσαγωγές εντός του χώρου του Πολυτεχνείου στις 6 του Φλεβάρη έπειτα από τη διοργάνωση live καθώς επίσης και τα επακόλουθα κατασταλτικά περιστατικά στο Πολυτεχνείο- επί της προγραμματισμένης προβολή ταινίας- τα οποία και κατέληξαν σε 48 προσαγωγές φοιτητ(ρι)ών, 38 εκ των οποίων μετατράπηκαν σε συλλήψεις με την κατηγορία της «διατάραξης της λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας» ,δεν αποτελούν μεμονωμένα περιστατικά αλλά τεχνάσματα του κρατικού μηχανισμού και εργαλεία τρομοκρατίας, προκειμένου να μάθουμε να σιωπούμε και να υποτασσόμαστε. Στην προσπάθεια επιβολής του νόμου και της τάξης, κάθε φοιτητής/τρια που αντιστέκεται αναγνωρίζεται ως παραβάτης της ακαδημαϊκής ευνομίας.

Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί χρησιμοποιούνται για να κάμψουν κάθε αντίσταση(μαθητών, φοιτητριών, εκπαιδευτικών) που προσπαθεί να εμποδίσει την εφαρμογή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης της παιδείας, των ιδιωτικοποιήσεων, την

εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης και κάθε κοινωνικού αγαθού. Αυτή τη στιγμή προτάσσεται μια βιτρίνα εξευγενισμού που θέλει να επιβάλλει σιγή νεκροταφείου στα πανεπιστήμια, να τα εντατικοποιήσει και να τα αποστειρώσει ακόμη περισσότερο. Ήδη, με τη θέσπιση του ανωτάτου ορίου φοίτησης, μετράμε εκατοντάδες χιλιάδες διαγραφές φοιτητ(ρι)ών, τη στιγμή που τη σκυτάλη παίρνουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Η ακαδημαϊκή έρευνα χάνει το κοινωνικό της πρόσημο και εργαλειοποιείται για την εξυπηρέτηση επιχειρηματικών, οικονομικών και πολεμικών συμφερόντων. Η λίστα δεν έχει πάτο. Αναγνωρίζουμε ότι το ζήτημα των πανεπιστημίων και του ασύλου είναι ένα κατεξοχήν κοινωνικό ζήτημα. Όπως και κάθε κοινωνικό ζήτημα εφάπτεται και επηρεάζει άμεσα τη διάρθρωση της εκπαίδευσης.

Αποσκοπούμε στην προαγωγή μιας δικής μας -και απο τα κατω-ανάγνωσης της συγκυρίας που έρχεται να συνδέσει τους αγώνες για το άσυλο και για ανοιχτά -στη κοινωνία – πανεπιστήμια με την καταστολή, την συνολική επίθεση στη παιδεία, τους αγώνες για δικαιοσύνη για τους/τις δολοφονημένους/ες στα Τέμπη, στη Χίο, στη Πύλο, στη Βιολαντα και τους κοινωνικούς αγώνες εν γενει.

Η πολιτική κράτους και κεφαλαίου είναι ενιαία. Αγγίζει κάθε πτυχή της ζωής μας και συντελείται εις βάρος της κοινωνίας. Στην εκπαίδευση, στη θάλασσα, στους χώρους της δουλειάς, στις ράγες, η ανθρώπινη υπόσταση και αξιοπρέπεια ευτελίζονται καθημερινά.Οφείλουμε,λοιπόν,για ακόμα μια φορά να αντισταθούμε με συλλογική οργάνωση και να προτάξουμε την ανυπακοή.

Από την υπεράσπιση του ασύλου έως τους κοινωνικούς αγώνες για τα Τέμπη: ο αγώνας μας είναι κοινός για την προάσπιση της ζωής,της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΑΠΘ/ΠΑΜΑΚ

Eco-camping για την υπεράσπιση της Τριχωνίδας και του Νομού Αιτωλοακαρνανίας από την επίθεση της πράσινης ανάπτυξης στο Αργυρό Πηγάδι δήμου Θέρμου στις 18-19-20 Ιουλίου 2025

Συζητήσεις, Πεζοπορίες, Δραστηριότητες Για Παιδιά, Συναυλίες, Workshops

Ζούμε στην εποχή που όλο και περισσότερες εταιρίες και επενδυτές βλέπουν προοπτική κέρδους στην λεγόμενη πράσινη ανάπτυξη. Η χώρα τα τελευταία χρόνια πνέει σε αυτό το φαντασιακό. Η ενέργεια αντιμετωπίζεται σαν εμπόρευμα και χρηματιστηριακό προϊόν, η επέκταση της λεηλασίας των φυσικών πόρων διαρκώς επεκτείνεται με ασύμμετρες συνέπειες για την φύση και την κοινωνία.

Συνεχώς, ερχόμαστε αντιμέτωποι με χιλιάδες μελέτες (Μ.Π.Ε.) για ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (Α.Π.Ε.), για αιολικά, για πλωτά φωτοβολταϊκά και για υδροηλεκτρικά φράγματα, καταλαμβάνοντας το σύνολο της φυσικής επικράτειας που είχε παραμείνει ανέπαφο.

Η Αιτωλοακαρνανία, ένας από τους νομούς που ως τώρα δεν είχαν απλωθεί σε τόσο μεγάλο βαθμό τα ενεργειακά συμφέροντα, φαίνεται να είναι στο επίκεντρο τέτοιου είδους επενδύσεων. Σχέδια για **φωτοβολταϊκούς σταθμούς** (Φ.Σ.Π.Η.Ε.), πλωτά και

μη, **Αιολικούς Σταθμούς Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας** (Α.Σ.Π.Η.Ε.), μικρά υδροηλεκτρικά και τελευταία έρχονται οι Μονάδες Αποθήκευσης Ηλεκτρικής Ενέργειας (Μ.Α.Η.Ε.), τα σχέδια πολυεθνικών ή μη εταιρειών για τη δημιουργία έργων αντλησιοταμίευσης στη λίμνη Τριχωνίδα (περιοχή NATURA).

Ένα έργο που σκοπό έχει τη μετατροπή της λίμνης σε «φυσική» μπαταρία ενέργειας, χωρίς να λαμβάνεται, ως οφείλεται, υπόψιν η απώλεια του χαρακτήρα του οικοσυστήματός της και το μέγεθος των αλλαγών που θα επιφέρει στη ζωή των κοινοτήτων, των κατοίκων, των ζώων, των πτηνών, των ψαριών, καθώς και της χλωρίδας της περιοχής.

Από τη πρώτη στιγμή οι κάτοικοι γύρω από τη λίμνη Τριχωνίδα, αντιλαμβανόμενοι το μέγεθος της καταστροφής που αυτή θα επιφέρει, αρχίσαμε να οργανωνόμαστε και να αντιδρούμε στα σχέδια των πολυεθνικών. Με αρχή την μαζική παρέμβαση στην εκδήλωση στις 5/2/2025 στο θέρμο, συγκροτήθηκαν μέτωπα αγώνα στην Αιτωλοακαρνανία και την Αθήνα.

Ως «Μέτωπο αγώνα Σώστε την Τριχωνίδα» και «Συνέλευση για την υπεράσπιση της Τριχωνίδας και της Αιτωλοακαρνανίας στην Αττική» αποφασίσαμε την διοργάνωση ενός **eco camping** στο **Αργυρό Πηγάδι Θέρμου**, επίσης περιοχή **NATURA**, από τις 18 έως τις 20 Ιουλίου, ως ένα πρώτο, σημαντικό έναυσμα του αγώνα ενάντια στο έργο, καθώς επίσης και ως ενός σημείου συνάντησης, συζήτησης και διαύγασης των οικολογικών αγώνων που δίνονται στον νομό, εν όψει της θύελλας έργων που έρχεται, και των κινημάτων που έχουν αναπτυχθεί τόσο χρόνια στην χώρα.

Ταυτοχρόνως, μέσω της διοργάνωσης του eco camping στοχεύουμε στην περαιτέρω ευαισθητοποίηση του κόσμου αναφορικά με την ευρύτερη επίθεση στον φυσικό πλούτο του νομού, αλλά και έρθουμε σε άμεση επαφή με το φυσικό περιβάλλον το οποίο καλούμαστε να προστατέψουμε. Για τον λόγο αυτό, προσκαλούμε κινήματα, συλλογικότητες και πολίτες να συμμετέχουν στο eco camping για να συντονιστούμε ενάντια στη λαίλαπα των «ΒΑΠΕ»

για την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.

«Μέτωπο αγώνα Σώστε την Τριχωνίδα»

«Συνέλευση για την υπεράσπιση της Τριχωνίδας και της Αιτ/νίας στην Αττική”

Τη διοργάνωση στηρίζει η ΚοινΣΕπ «Ορεινή»

Το αναλυτικό πρόγραμμα του Eco-Camping έχει ως εξής:

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18/7

18:00-19:00 ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ «**YAMOCHORI ECO-PROJECT**» ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΑΛΑΤΙΟΥ

19:30-21:30 ΣΥΖΗΤΗΣΗ: «**Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΣΙΝΗ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ**» ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ:

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (ΑΠΟΔράσης/ΣΤΑΓΙΑΤΕΣ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΙΛΛΑΣ («ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ» ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ)

ΕΥΗ ΧΑΤΖΗ (ΔΙΔΑΚΤΟΡΑΣ ΣΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΕΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΓΓΟΣ (ΑΚΤΙΒΙΣΤΗΣ, ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ Β. ΜΑΓΓΟΥ, ΘΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΥΣΗ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ ΣΤΗΝ ΑΓΕΤ ΣΤΟΝ ΒΟΛΟ

ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ACADEMY OF DEMOCRATIC MODERNITY

21:30 ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ:

ΝΕΜΙΑ

ΘΡΑΞ ΠΑΝΚΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 19/7

06:30 ΑΝΑΒΑΣΗ ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

10:30 WORKSHOP ΚΟΜΠΟΣΤΟΠΟΙΗΣΗΣ
18:30 ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΜΕ ΠΡΟΒΟΛΗ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ ΤΩΝ ΟΡΕΙΝΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

19:30 ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΙΝΗΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΕΗΛΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ
21:30 ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΜΕ ΤΟΥΣ:
ΒΑΣΙΛΗ ΡΑΛΛΗ
ΠΑΥΛΟ ΜΠΕΡΜΠΕΡΙΔΗ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ

—

ΚΥΡΙΑΚΗ 20/7
11:00 ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΝΙΚΟΛΙΤΣΑ ΘΕΡΜΟΥ
18:00 ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΤΗΝ ΘΕΣΗ ΜΟΥΡΤΟΣ, ΣΤΗΝ ΚΑΨΟΡΑΧΗ ΜΑΚΡΥΝΕΙΑΣ ΓΙΑ ΜΠΑΝΙΟ ΚΑΙ ΚΑΝΟ
19:30 ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ: «**ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑ: Ο ΤΟΠΟΣ ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ**» ΔΡ. ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΣΟΥΝΗΣ (ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΛΟΓΟΣ – ΩΚΕΑΝΟΓΡΑΦΟΣ)

21:00 DJ SET ΜΕ COCKTAILS

**ΣΤΟΝ ΧΩΡΟ ΤΟΥ CAMPING ΘΑ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ Η ΕΚΘΕΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ «ΣΤΗ ΓΗ ΤΩΝ ΛΙΜΝΩΝ» ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗ ΤΣΟΥΝΗ*

2ήμερο για την Παλαιστίνη 13-14 Ιουνίου στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «αλτάι

Ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»//Free Social Space “altai” διοργανώνει διήμερο για την Παλαιστίνη την Παρασκευή 13 και το Σάββατο 14 Ιουνίου 2025.
Στην πολιτική συζήτηση της Παρασκευής 12 Ιουνίου θα παρέμβουν η Παλαιστίνια καλλιτέχνιδα και performer Ντιάνα Σάμπρι, καθώς και οι Boycott from Within, μια συλλογικότητα Ισραηλινών και Παλαιστινίων πολιτών του Ισραήλ που μάχεται ενάντια στο καθεστώς εποικιστικής αποικιοκρατίας και απαρτχάιντ του Ισραήλ από τα μέσα. Η παρέμβαση του εκπροσώπου του BDS Greece θα εστιάσει στην πολυεπίπεδη συνεργασία της Ελλάδας με το Ισραήλ, ενώ θα συζητηθούν δράσεις στα πλαίσια της στήριξης της Πορείας προς τη Γάζα (March to Gaza), αλλά και για τη διοργάνωση αποκεντρωμένων δράσεων αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στις 21-22 Ιουνίου 2024 με κεντρικά αιτήματα:
• Καμία στρατιωτική συνεργασία με το Ισραήλ
• Άμεσες κυρώσεις κατά του κράτους του Ισραήλ
• Καθολικό εμπάργκο όπλων και τεχνολογίας πολέμου προς το Ισραήλ
θα υπάρχει μετάφραση προς τα ελληνικά και προς τα αγγλικά.
Το Σάββατο 14 Ιουνίου 2025 θα γίνει στις 20:00 παρουσίαση του νεοσύστατου Πολιτιστικού Δικτύου για την Παλαιστίνη, το οποίο

καλεί σε καλλιτεχνικό και πολιτιστικό μποϊκοτάζ κάθε διοργάνωσης που πραγματοποιείται είτε στην Ελλάδα με την στήριξη ισραηλινών θεσμών, είτε στο Ισραήλ. Το δίκτυο γνωρίζει ιδιαίτερη απήχηση και ήδη έχει σημειώσει αρκετές επιτυχίες στην απόσυρση καλλιτεχνών από διοργανώσεις στο Ισραήλ, αλλά και στην απομόνωση καλλιτεχνών που δεν συντάσσονται με το αίτημα για μη στήριξη του γενοκτονικού κράτους του Ισραήλ.
Η βραδιά θα κλείσει δυναμικά από τις 21:00 και μετά με έντεχνο ελληνικό από τον Αλέξανδρο Κτιστάκη, με τη συνοδεία της κιθάρας του, και με Παλαιστινιακή μουσική από την DeeFlexTwice και το συγκρότημα Qahir – قهير.
Σε όλη τη διάρκεια του διημέρου θα υπάρχει κουτί ενίσχυσης από τη συλλογικότητα Gather for Gaza.

Προβολή/Συζήτηση:”Το χαμόγελο που έσβησε γελώντας στον ήχο μιας πιστολιάς”. Ντοκιμαντέρ “αφιερωμένο στη ζωή του Χρήστου Τσουτσουβή – 40 χρόνια μετά: Μία αποτίμηση του τότε και του τώρα με ομιλητές αυτούς που σύρθηκαν στα δικαστήρια γι’ αυτήν την εποχή

Τετάρτη 04/06 στις 20:30 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο
Προβολή/Συζήτηση:

“Το χαμόγελο που έσβησε γελώντας στον ήχο μιας πιστολιάς”.
Ένα ντοκιμαντέρ από το “blog katrami” αφιερωμένο στη ζωή του Χρήστου Τσουτσουβή. (Περισσότερα εδώ: https://katrami.espivblogs.net/…/to-chamogelo-poy…/)
40 χρόνια μετά: Μία αποτίμηση του τότε και του τώρα με ομιλητές αυτούς που σύρθηκαν στα δικαστήρια γι’ αυτήν την εποχή.
Μαζί μας θα είναι:
– Νώντας Σκυφτούλης, κατηγορήθηκε και απαλλάχθηκε για συμμετοχή στην “17 Νοέμβρη”
– Γιώργος Μπαλάφας, κατηγορήθηκε και απαλλάχθηκε για συμμετοχή στην “αντικρατική πάλη”
– Θόδωρος Πισιμίσης, κατηγορήθηκε και απαλλάχθηκε για συμμετοχή στον “ΕΛΑ”.

“Δεν μπορείς να διαβείς το ίδιο ποτάμι δύο φορές”
Ηράκλειτος

Η εποχή του Χρήστου Τσουτσουβή είχε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές/κινηματικές προσλαμβάνουσες για να ακολουθήσει κανείς το δρόμο της “νομιμοποιημένης παρανομίας”.
Κάθε εποχή ανήκει στην εποχή της και οι παρακαταθήκες που αφήνει δεν είναι η συνέχεια μίας επανάληψης αλλά η συνέχεια της κριτικής σκέψης, που δεν αρνείται τον εαυτό της για ό,τι έχει πράξει.Στο ντοκιμαντέρ που είναι αφιερωμένο στη ζωή του, μιλούν αυτοί που πρέπει να μιλήσουν και που θα είναι όλοι παρόντες στην εκδήλωση.

Απο την μεριά μας στην σημερινή εποχή του τώρα, χρήσιμος είναι και ο παρακάτω μύθος:
“Ήταν μία φυλή που ζούσε μέσα στην κανονικότητά της με όλα τα γνωστά προβλήματα για την αναπαραγωγή της. Αυτή την κανονικότητα ήρθε να την διαταράξει η παρουσία ενός φιδιού που άρχισε να κυκλοφορεί την ημέρα ανάμεσά τους σφυρίζοντας, όπως κάνουν όλα τα φίδια. Οι κάτοικοι και ιδιαίτερα αυτοί που ευημερούσαν από τους κατοίκους, στην παρουσία του κι από φόβο, κατέφυγαν στον μάγο της φυλής που μόνον αυτός μιλούσε στα ζώα. Του εξηγήσαν οτι φοβούνται να κυκλοφορούν έξω γιατί νιώθουν

πώς το φίδι μπορεί να τους επιτεθεί. Ανέλαβε λοιπόν να συνετίσει τον όφη και να του εξηγήσει πώς οι κάτοικοι φοβούνται μήπως τους δαγκώσει, κι αν θέλει να κυκλοφορεί ελεύθερα στους δρόμους θα πρέπει κάτι να κάνει γι’ αυτό. Τα λόγια του έπιασαν τόπο, το φίδι έδωσε τον λόγο του και έπαψε να σφυρίζει, μόνο που τώρα ξεθάρεψαν οι κάτοικοι και άρχισαν να το περιφρονούν, να το χλεβάζουν και να το κλωτσούν. Ήταν η σειρά του φιδιού να παραπονεθεί στον μάγο για την συμπεριφορά των κατοίκων. Και ο σοφός μάγος του απάντησε: εγώ εννοούσα να μην τους δαγκώσεις, δεν σου είπα να μην σφυρίζεις”

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης